

Sygn. akt XVII AmA 109/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2007r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów W składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2007r. w Warszawie na rozprawie sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem zainteresowanego Przedsiębiorstwa Handlowo-Produkcyjnego (...) Sp. z o.o. w W. o ochronę konkurencji na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. w W. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 1 sierpnia 2006 roku Nr DOK 87/06

1. Oddala odwołanie.
2. Zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.
3. Zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowo-Produkcyjnego (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 109/06

UZASADNIENIE

Decyzją Nr DOK — 87/2006 z dnia 1 sierpnia 2006 roku pozwany - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów umorzył postępowanie antymonopolowe, w sprawie stosowania przez powoda - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz zainteresowanego - Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjne (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. praktyk ograniczających konkurencję na krajowych rynkach:

- hurtowego obrotu sprzętem elektronicznym,
- hurtowego obrotu sprzętem gospodarstwa domowego,

poprzez zawarcie porozumienia, polegającego na przyznaniu zainteresowanemu przez powoda upustów wyższych niż przyznane pozostałym jego kontrahentom, pomimo braku obiektywnych przesłanek uzasadniających korzystniejsze traktowanie tego dystrybutora.

Od powyższej Decyzji odwołanie złożył powód domagając się uwzględnienia odwołania i zmiany w całości zaskarżonej Decyzji poprzez stwierdzenie, że:

- uznaje się za ograniczającą konkurencję na krajowym rynku hurtowego obrotu sprzętem elektronicznym i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na zawarciu przez powoda, zainteresowanego oraz (...) porozumienia wertykalnego, polegającego na przyznaniu zainteresowanemu i (...) korzystniejszych warunków handlowych od warunków przyznanych

pozostałym dystrybutorom powoda, co spowodowało pogorszenie warunków konkurencji dla dystrybutorów nie objętych Porozumieniem,

- powyższa praktyka została zaprzestana w dniu 19 sierpnia 2005 roku.

Powód wniósł ponadto o odstąpienie od nałożenia na niego kary pieniężnej względnie o uchylenie Decyzji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił, że została wydana z naruszeniem: art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne ustalenie, że powód, zainteresowany oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nie zawarły porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowym rynku hurtowego obrotu sprzętem elektronicznym, polegającego na przyznaniu przez powoda zainteresowanemu i (...) korzystniejszych warunków handlowych od pozostałych dystrybutorów powoda, powodując pogorszenie warunków konkurencji dla dystrybutorów nie objętych porozumieniem;

a) przepisów § 8, § 9 oraz § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję poprzez błędne zastosowanie powyższych przepisów skutkujące uznaniem, że porozumienie pomiędzy spółkami (...), (...) oraz (...) jest na mocy rozporządzenia wyłączone spod zakazu, o którym mowa w art. 5 ustawy, co doprowadziło do umorzenia postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie;

b) art. 77 kpa poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w toku postępowania antymonopolowego przedłożył dowody wskazujące, że Porozumienie mogło mieć charakter ograniczający konkurencję na rynku właściwym sprzedaży hurtowej sprzętu elektronicznego, w szczególności przedstawił korespondencję od dystrybutorów sprzętu elektronicznego P., nie objętych Porozumieniem, zawierającą skargi dotyczące polityki cenowej (...) oraz (...). Jak wskazał powód, z powyższej dokumentacji jasno wynikało, że przyznanie zainteresowanemu oraz (...) korzystniejszych warunków handlowych w sposób oczywisty utrudniało sytuację ich konkurentów na rynku.

Powód zwraca uwagę na brzmienie przepisów dotyczących wyłączenia porozumień wertykalnych spod zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję, przewidzianego w art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie powoda, zarówno ustawa, jak i rozporządzenie nie zawierają normy prawnej stanowiącej podstawę do przyjęcia, że porozumienia korzystają z domniemania zgodności z prawem. Powód jest zdania, że brzmienie przepisu art. 7 ustawy nie uprawnia do zajęcia stanowiska, że rozporządzenie zawiera z jednej strony zamknięty katalog klauzul niedozwolonych, z drugiej zaś - otwarty katalog klauzul dozwolonych. Wykładnia przywołanego przepisu oraz pozostałych przepisów ustawy nie daje zarazem podstaw do stwierdzenia, że Ustawa przyjmuje domniemanie zgodności z prawem antykonkurencyjnych klauzul, naruszających zakaz przewidziany w art. 5 ustawy, które nie zostały ujęte w katalogu klauzul dozwolonych przewidzianych w § 8 rozporządzenia lub w katalogu klauzul niedozwolonych przewidzianych w § 9 i § 10 rozporządzenia.

W ocenie powoda, domniemania zgodności z prawem powyższych klauzul nie można wywodzić również z przepisów rozporządzenia.

Powód podniósł, że wykładnia przepisów rozporządzenia, analizowanych w świetle art. 7 ustawy, wskazuje, że na gruncie polskich przepisów antymonopolowych, nie ma podstaw do przyjęcia, że przepisy te wprowadzają domniemanie zgodności z prawem klauzul, które nie zostały ujęte w katalogu klauzul niedozwolonych, przywidzianym w rozporządzeniu. W opinii powoda, już ta okoliczność wyklucza poprawność wykładni przyjętej przez pozwanego

na potrzeby niniejszej sprawy, zakładającej istnienie otwartego katalogu klauzul dozwolonych oraz, w konsekwencji, domniemanie zgodności wszystkich klauzul antykonkurencyjnych, o ile nie są one ujęte w § 9 i § 10 rozporządzenia.

Powód jest zdania, że jeżeli określona klauzula, do której nie odwołuje się w sposób bezpośredni rozporządzenie prowadzi do negatywnych, antykonkurencyjnych skutków na rynku właściwym, okoliczność ta powinna stanowić podstawę do dokonania jej indywidualnej oceną z punktu widzenia jej zgodności z przepisem art. 5 ustawy.

Powód podał, że odmiennie niż rozporządzenie Wspólnotowe, rozporządzenie Rady Ministrów nie przewiduje procedury cofnięcia wyłączenia spod ustawowego zakazu stosowania klauzul antykonkurencyjnych. Zaakceptowanie natomiast wykładni przepisów rozporządzenia dokonanej przez pozwanego oznaczałoby przyjęcie, że przedsiębiorcy posiadający udziały rynkowe nie przekraczające określonych tam progów udziału w rynku, mogą wprowadzać w zawieranych porozumieniach wertykalnych jakiegokolwiek klauzule o charakterze antykonkurencyjnym. Oznacza to jednocześnie, zdaniem powoda, iż niezależnie od negatywnych skutków na rynku, które mogą się pojawić w związku ze stosowaniem powyższych klauzul, nie będzie można antycypować żadnych działań Prezesa Urzędu zmierzających do przywrócenia konkurencji na rynku.

W opinii powoda, przyjmując interpretację przepisów rozporządzenia dokonaną przez pozwanego należałoby uznać, iż o ile wymóg dotyczący udziału rynkowego jest spełniony, dostawca produktów może dowolnie ustalać swoją politykę rabatową, nienależnie od ograniczeń przewidzianych w ustawie. Oznacza to, że udzielane przez dostawcę na rzecz dystrybutorów upusty i rabaty nie muszą odwoływać się do obiektywnych kryteriów, a dostawca nie jest zobligowany do przekazywania swoim dystrybutorom uzasadnienia dla udzielenia określonego rabatu.

Powód podkreślił, że zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy niektóre z praktyk ograniczających konkurencję nigdy nie podlegają wyłączeniu spod zakazu, o którym mowa w art. 5 ustawy, niezależnie od udziałów rynkowych stron porozumienia. Przyjęcie takiego rozwiązania na gruncie Ustawy wynikało z przekonania, że powyższe praktyki skutkują tak istotnym naruszeniem reguł konkurencji, iż powinny być bezwzględnie zakazane, nawet jeżeli udział rynkowy stron porozumienia jest bagatelny. Powód wskazał także, że katalog powyższych klauzul określonych w ustawie nie jest tożsamy z katalogiem klauzul niedozwolonych, o których mówi rozporządzenie. Zaakceptowanie zatem interpretacji Prezesa UOKiK dotyczącej przepisów rozporządzenia oznaczałoby sankcjonowanie sytuacji, w której klauzule, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 -3 i 7 ustawy, bezwzględnie zakazane przez art. 6 ust. 2 ustawy, podlegałyby wyłączeniu spod zakazu na podstawie rozporządzenia.

W ocenie powoda, zaakceptowanie interpretacji, stanowiącej podstawę zaskarżonej Decyzji, implikowałoby nadrzędność przepisów rozporządzenia, będącego aktem prawnym niższej rangi niż ustawa, nad przepisami ustawy. Pozostawałoby to w oczywistej sprzeczności z jedną z podstawowych reguł wykładni prawa tj. *lex superiora derogat legi inferiori*. Powód podniósł, że przyjęcie domniemania zgodności z prawem każdego porozumienia wertykalnego, spełniającego przywołane powyżej wymogi, dotyczące wielkości udziału w rynku i braku klauzul niedozwolonych, oznacza bezwarunkowe przyzwolenie na zachowania przedsiębiorców, powodujące w praktyce anty konkurencyjne skutki rynkowe. Oznacza to, że niezależnie od negatywnych konsekwencji dla funkcjonowania rynku, wywołanych porozumieniem wertykalnym, pozwany nie będzie interweniował w celu przywrócenia konkurencji rynkowej. Prowadzi to, zdaniem powoda, do wniosku, że wobec dostawcy posiadającego 30% udział w rynku nie będą miały zastosowania jakiegokolwiek ograniczenia wynikające z przepisów ustawy w zakresie swobody kształtowania warunków współpracy ze swoimi kontrahentami, o ile dostawca ten nie będzie stosował klauzul niedozwolonych w rozumieniu rozporządzenia.

W ocenie powoda, stosując w przyszłości interpretację przepisów rozporządzenia przyjętą na potrzeby niniejszej sprawy, pozwany pozbawia się możliwości zapobiegania negatywnym zjawiskom rynkowym, ograniczając istotnie dopuszczalność podejmowania interwencji, poprzez zawężenie swoich kompetencji jedynie w odniesieniu do porozumień, których uczestnicy posiadają udział rynkowy przekraczający próg 30%.

Zdaniem powoda, stosowanie w przyszłości interpretacji pozwanego przyjętej na potrzeby niniejszej sprawy, może rodzić daleko idące konsekwencje dla skutecznego przeciwdziałania negatywnym skutkom praktyk antykonkurencyjnych.

Powód zarzucił pozwanemu także, że zastosowanie interpretacji przepisów rozporządzenia w niniejszej sprawie skutkowało zaniechaniem przez pozwanego zebrania i przeanalizowania materiału dowodowego w odniesieniu do negatywnych skutków, jakie Porozumienie wywoływało lub mogło wywołać na rynku właściwym. Powód wskazał, że w toku postępowania antymonopolowego przedłożył dowody świadczące o stosowaniu wobec zainteresowanego i (...) wyższych upustów niż upusty oferowane pozostałym dystrybutorom sprzętu elektronicznego powoda. Organ antymonopolowy miał wgląd w dokumenty świadczące, że w wykonaniu Porozumienia wobec (...). Ponadto, jak twierdzi powód, w toku postępowania przedłożył również dowody na istnienie negatywnych skutków Porozumienia na rynku właściwym, w szczególności w postaci skarg konkurentów zainteresowanego i (...). Z tych względów nie ulega wątpliwości powoda, pozwany nie przeprowadził w niniejszej sprawie analizy rynkowej dlatego Decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 77 kpa.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w zaskarżonej Decyzji, wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zainteresowany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Bezspornym jest, że powód zawarł z zainteresowanym umowę z dnia 29 grudnia 2000 r. „Porozumienie o współpracy”, która przewidywała, że przy dystrybucji sprzętu elektronicznego, przez okres 24 miesięcy, (...) Sp. z o.o. będzie uzyskiwał upust w wysokości 18%, przy czym upust ten nie może być mniejszy niż 7% ponad najwyższy stosowany wobec innych pomiotów.

Umowa przewidywała ponadto, że po upływie 24 miesięcy, przez następne 48 miesięcy, zainteresowanemu przysługiwać będzie upust w wysokości 15% ceny hurtowej, nie mniej niż 5,5% ponad najwyższy upust stosowany wobec pozostałych hurtowników

W przypadku sprzętu artykułów gospodarstwa domowego, upust miał wynosić przez cały okres obowiązywania umowy w wysokości 24% oraz dodatkowo 6%, obliczane w oparciu o obroty osiągnięte przez punkt sprzedaży detalicznej.

Umowa powyższa była zmieniana, przy czym, Aneksiem z dnia 5 stycznia 2004 r. przyznano (...) Sp. z o.o. upust na sprzęt elektroniczny w wysokości 20% ceny hurtowej, nie mniejszy niż 7% ponad najwyższy upust przyznany innym hurtownikom.

Bezsporne pomiędzy stronami jest również, że powód posiada na rynkach hurtowego obrotu sprzętem elektronicznym i hurtowego obrotu sprzętem gospodarstwa domowego udział nie przekraczający 30% (szczegółowe wielkości objęte ograniczeniem prawa wglądu do materiału dowodowego – Postanowienie

Prezesa UOKiK z 23.01.2006 r. - t- VII - k -9 i 10). Udział ten w 2005 r. zmalał w stosunku do 2004 r.

W tym stanie faktycznym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszym rzędzie, należy uznać, że powód nie posiada materialnej czynnej legitymacji procesowej, gdyż w świetle treści zaskarżonej Decyzji nie posiada on prawa podmiotowego ani interesu prawnego w wyeliminowaniu jej z obrotu prawnego. Skoro bowiem powód, we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego, wniósł o uznanie za praktykę ograniczającą konkurencję na krajowym rynku hurtowego obrotu sprzętem elektronicznym i naruszającą zakaz zawarcie przez niego, zainteresowanego oraz (...) porozumienia wertykalnego, polegającego na przyznaniu zainteresowanemu i (...) korzystniejszych warunków handlowych od warunków przyznanych pozostałym dystrybutorom powoda, co spowodowało pogorszenie warunków

konkurencji dla dystrybutorów nie objętych Porozumieniem oraz o odstąpieniu od nałożenia na niego kary pieniężnej, to umorzenie postępowania jest rozstrzygnięciem korzystniejszym od wnioskowanego. Nie tylko bowiem nie nakłada kary, ale nie uznaje działania powoda za niedozwolona praktykę. Równocześnie rozstrzygnięcie to rozwiewa wątpliwość prawną co do dopuszczalności zawarcia przedmiotowego porozumienia.

Bez znaczenia, zdaniem Sądu, jest fakt, że uznanie zawartej umowy za niedozwolone porozumienie pozwalałoby powodowi uchylić się od skutków zawartej umowy. Uczestnik zakazanego porozumienia ma interes prawny wydaniu decyzji, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. jedn. Dz. U. Nr 244 z 2005, poz. 2080), tylko w zakresie odstąpienia od wymierzenia kary lub jej obniżenia. Należy bowiem mieć na względzie, że stosownie do art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, celem postępowania antymonopolowego jest ochrona interesu publicznego a nie strony konkretnej umowy. Niezależnie od powyższego, zważyć należało, że podniesione w odwołaniu zarzuty są bezzasadne. Przepis art. 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera wyraźną delegację dla Rady Ministrów do wyłączenia w drodze rozporządzenia, do wyłączenia spod zakazu, o którym mowa w art. 5, porozumienia, które przyczyniają się do polepszenia produkcji, dystrybucji towarów lub do postępu technicznego lub gospodarczego, zapewniają nabywcy lub użytkownikowi odpowiednią część wynikających stąd korzyści. Delegacja ta, a w konsekwencji i wydane na jego podstawie rozporządzenie, nie obejmuje przypadków, gdy porozumienia nakładają na zainteresowanych przedsiębiorców ograniczenia, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów lub stwarzają tym przedsiębiorcom możliwości wyeliminowania konkurencji na rynku właściwym w zakresie znacznej części określonych towarów. Wbrew twierdzeniom powoda, art. 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów daje możliwość wyłączeń indywidualnych zakresu wyłączenia grupowego zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów.

Zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości, że przedmiotowe Porozumienie zostało zawarte między przedsiębiorcami, działającymi na różnych szczeblach obrotu, których celem jest zakup, sprzedaż lub odsprzedaż towarów, a zatem jest to porozumienie wertykalne w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję. Porozumienie takie, stosownie do § 3 rozporządzenia RM, podlega wyłączeniu spod zakazu zawartego w art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, o ile spełnione są warunki określone w §§ 5-7 rozporządzenia RM. W przedmiotowej sprawie, spełniony jest w szczególności warunek określony w § 5 ust. 1 rozporządzenia RM, gdyż udział dostawcy i grupy kapitałowej, do której należy dostawca, w obydwu rynkach właściwych sprzedaży towarów objętych porozumieniem nie przekracza 30%. Przedmiotowe Porozumienie nie ma na celu ani nie wywołuje skutków o których mowa w § 9 i §10 rozporządzenia RM, a równocześnie mieści się w zakresie określonym § 8 tego rozporządzenia. W konsekwencji, należy podzielić stanowisko Prezesa UOKiK, że przedmiotowa umowa stron podlega wyłączeniu spod zakazu zawartego w art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję.

Zarzuty naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i § 8, § 9 oraz § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję należy uznać za bezzasadne.

Zwrócić należy też uwagę, że stosownie do art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przepisy tej ustawy mają zastosowanie, gdy zachodzi potrzeba ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa UOKiK ograniczona jest zatem do sytuacji, gdy interesy przedsiębiorców i konsumentów nie mogą być chronione mechanizmami rynkowymi. Rolą ustawy nie jest bowiem zastępowanie mechanizmów rynkowych. Ta zasada znajduje rozwinięcie w przepisach art. 5-8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W szczególności, zakazy określone w art. 5 i 8 ustawy, mają zastosowanie kiedy udział w rynku przedsiębiorcy (przedsiębiorców) jest odpowiednio duży, a więc gdy mechanizm wolnej konkurencji wobec określonego zachowania, przestaje być skuteczny. Taki też charakter mają wyłączenia dokonywane w rozporządzeniach wydawanych na podstawie art. 7 ustawy.

Za bezzasadny należało także uznać zarzut naruszenia art. 77 kpa poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy w zakresie negatywnych skutków Porozumienia na rynku właściwym. Cel i istota wyłączenia grupowego wynika z domniemania, że porozumienia wertykalne mogą poprawiać efektywność gospodarczą w ramach łańcucha produkcji lub dystrybucji przez ułatwienie lepszej koordynacji między przedsiębiorstwami uczestniczącymi, a w szczególności mogą one prowadzić do obniżenia kosztów transakcji i dystrybucji stron porozumienia i do optymalizacji ich poziomów sprzedaży i inwestycji. A ponadto, że prawdopodobieństwo, że takie wzmacniające efektywność skutki przeważa skutki antykonkurencyjne spowodowane ograniczeniami zawartymi w porozumieniach wertykalnych, zależy od stopnia pozycji rynkowej zaangażowanych przedsiębiorstw i od stopnia, do jakiego te przedsiębiorstwa konkurują z innymi dostawcami towarów lub usług uważanych przez kupującego za wzajemnie zamienne lub substytucyjne z uwagi na ich cechy, ceny i zamierzone przeznaczenie (vide teza 6 i 7 Rozporządzenia Komisji (WE) NR 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych). Oznacza to, że także polski ustawodawca zakłada z góry istnienie negatywnych skutków określonych porozumień na rynku właściwym, jednak są one kompensowane wymienionymi wyżej korzyściami. W przypadku, gdy dla konkretnego przedsiębiorcy lub konsumenta, negatywne skutki przekraczają korzyści, to ma on możliwość zmiany kontrahenta. Rozważanie zatem negatywnych skutków Porozumienia dla poszczególnych przedsiębiorców działających na rynku właściwym było bezprzedmiotowe.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art.479^{3la}§ 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz pozwanego i zainteresowanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).